

Ik ben Katman

MARCEL
VAN
DRIEL

z w i j s e n

Sluit aan bij school

Wie is wie?

Marijn is een jongen uit groep acht die continu gepest wordt. Hij droomt ervan om striptekenaar te worden en heeft de superheld Katman bedacht.

Laila is een studente aan de School voor Journalistiek én een bekende vlogger. Haar filmpjes op YouTube horen bij de meest bekeken vlogs. Ze heeft een hekel aan pesters en aan discriminatie.

Jayden houdt van voetballen en koken. Al sinds hij kan praten, stottert Jayden en hij wordt daar vaak mee geplaagd.

Tommy is de zoon van de supermarkteigenaar en een echte pestkop. Maar hij draagt ook een groot geheim bij zich.

Anthony is Tommy's beste vriend. Hij doet alles wat Tommy aan hem vraagt.

Ik ben Katman

Word jij
gepest?

Roep
om
hulp!

Laat
je niet
pesten!

Ik ben Katman!

De donkere schim op het schooldak was zwarter dan de zwartste nacht. Aan zijn houding te zien was het een katachtig beest, eentje dat op z'n prooi wachtte. Hij zat roerloos in een hoek, zijn kattenoren gespitst, zijn ogen gericht op het schoolplein, klaar om bij de minste of geringste beweging op te springen en toe te slaan.

Alleen was het helemaal geen kat op het dak. Daarvoor was hij namelijk veel te groot.

Wist je dat ...

... de grootste katachtige op aarde de lijger is? Dat is een kruising tussen een mannetjesleeuw en een vrouwtjestijger. (Er bestaan ook teeuwen, die ontstaan als een vrouwtjesleeuw met een mannetjestijger paart.) Lijgers en teeuwen worden geboren in dierentuinen en komen in het wild niet voor.

Het kattenwezen op het schooldak was groter dan een lijger. Veel groter en veel gevaarlijker.

De katachtige kwam overeind, spreidde zijn poten, rekte zich uit, zijn silhouet zichtbaar tegen de volle maan. Als er iemand aanwezig was geweest op het schoolplein, dan had die gezien dat het wezen geen poten had maar armen. De kat was een mens. Een mens met een kattenmasker op en een superheldencape en -kostuum aan.

Hij lag op de loer.

In de verte kwamen drie schimmen op het schoolplein af. Ze verlichtten hun pad met de zaklampen op hun mobiele telefoons. Het kattenmens ging plat op het dak liggen, onzichtbaar vanaf de grond. Maar hij zag alles.

De drie schimmen bleken evenveel jongens te zijn, kinderen nog. De voorste liet zijn rugzak van z'n rug zakken. Hij haalde er twee spuitbussen uit en gaf er eentje aan de jongen naast hem. Gedrieën slopen ze op de schoolmuur af. De voorste gaf instructies aan de rest van zijn team.

'Ik spuit "Marijn" op de muur,' zei hij. Hij wees naar de tweede jongen. 'Jij spuit "is gek" erachteraan. En jij,' – nu was de derde jongen aan de beurt – 'jij staat op de uitkijk.' De derde jongen protesteerde luid: 'Ik wil ook spuiten!' 'Als wij klaar zijn, mag jij de uitroeptekens doen, oké?' De jongen knikte.

Het katwezen had genoeg gehoord. Hij kwam overeind en zette zich schrap. Onder hem maakten de jongens de spuitbussen klaar. Op het moment dat het wezen het gesis van ontsnappende lucht hoorde, sprong hij naar beneden. De jongens schrokken zich het apelarazarus. Eentje viel achterover, de andere liet de spuitbus op z'n teen vallen en

gilde het uit. De derde wachtte niet eens af wat er ging gebeuren, maar rende zo hard mogelijk weg.

De leider kwam overeind en staaarde naar het wezen dat met kop en schouders boven hem uitstak en gilde: 'Wat ben jij? Wie ben jij?'

Het wezen richtte zich nog verder op en klapte zijn klauwen uit. 'IK BEN KATMAN!' gilde hij. 'EN DEZE SCHOOL STAAT ONDER MIJN BESCHERMING!'

Meer hoefde hij niet te zeggen. Zonder de rugzak of de spuitbussen mee te nemen, gingen de geschrokken jongens ervandoor.

Katman zuchtte. Hij raapte de achtergelaten rotzooi op en gooide die in de prullenbak. Pas toen hij zeker wist dat er niemand keek, deed hij zijn superheldenkostuum uit en propte het in zijn eigen tas.

Marijn keek nog een keer om en wandelde snel naar huis. Slapen moest hij, morgen was het een belangrijke dag. Dan werd hij geïnterviewd voor YouTube.

Laila Likes

‘Marijn van Bokhoven?’

Een jonge vrouw met een enorme bos bruine krullen kwam opgewonden op mij afsteveneren. Ze negeerde mijn uitgestoken hand en omhelsde mij omstandig.

‘Hi! Ik ben Laila El Morabet, maar je mag gewoon Laila zeggen. Wat gewéldig dat je er bent, joh! Kom snel binnen, het is bloedheet buiten.’

Ze pakte me bij m’n schouder en dirigeerde mij naar binnen. Ik haalde stiekem diep adem. Zij leek blij om mij te zien, maar ik was behoorlijk zenuwachtig. Laila was na Enzo Knol misschien wel de bekendste vlogger van Nederland. En zij wilde mij interviewen? Ik kon het nog steeds niet geloven. Ik was straks te zien op YouTube!

We liepen door de keuken, waar iemand groente stond te snijden.

‘M’n huisgenoot,’ vertelde Laila ongevraagd. ‘Doet net als ik de School voor Journalistiek.’

Laila liep al pratend de trap op. Haar lange rok ruiste om haar benen en ik bewonderde de patronen in de stof. Die kon

ik misschien wel in m'n tekeningen gebruiken. Ondertussen bleef ze maar vertellen hoe gewéldig ze het vond dat ik er was, alsof ik beroemd was in plaats van zij.

We liepen door naar haar kamer, echt een typische studenten-kamer, op de ministudio na. Laila Likes, zoals haar kanaal op YouTube heette, werd deels op straat opgenomen en deels hier. Ik zag een camera op een statief, twee stoelen en een beeldscherm en wilde het liefst keihard weglopen. Wilde ik dit echt? Dat de hele wereld straks wist wie ik was en wat ik had meegemaakt? Wat ik gedaan had? Wat ik Jayden had aangedaan?

‘Wil je eerst nog wat drinken of wil je liever meteen beginnen? De uitzending is niet live, dus laten we vooral kijken hoe het gaat. Maak je zelf ook weleens filmpjes of teken je alleen maar? Iemand met jouw talent moet *tutorials* gaan maken!’ Zonder antwoorden af te wachten, ging ze mij voor en nam plaats op een van de twee kringloopstoelen. Ik ging naast haar zitten. De stoelen stonden schuin tegenover elkaar, zodat wij elkaar konden zien én de kijker ons.

Laila zette het beeldscherm aan. Op beeld zagen we eruit als een plaatje uit een strip. Het enige wat miste, waren tekstballonnetjes.

‘Water?’

‘Graag,’ mompelde ik.

Ze schonk voor ons allebei een glas in.

Mijn rugzak met tekeningen zette ik binnen handbereik op de grond. Laila draaide een microfoon die aan een draaistang bevestigd zat naar mij toe.

Ik boog naar voren.

Schets.

‘Dat hoeft niet, hoor,’ lachte ze. ‘Gewoon rechtop zitten, jezelf zijn en alles komt goed.’

‘Oké.’ Ik greep mijn rugzak van de grond en haalde de schetsen van de laatste Katmanstrip er vast uit. Hmm, de schaduw van Katman op het dak van de school klopte niet helemaal. Dat moest ik straks nog even aanpassen, voordat ik hem online zette.

‘Ik ga zo meteen vijf vragen stellen,’ vertelde Laila. ‘Die heb ik van tevoren opgenomen in een apart filmpje. Dat doe ik met alle geïnterviewden, iedereen krijgt dezelfde vijf vragen. Kun je proberen korte antwoorden te geven?’

Ik knikte, maar inwendig schoot ik meteen in de stress. Mijn vader riep altijd dat ik vijf kwartier in een uur kon kletsen en noemde mij een spraakwaterval. Ik stond niet bekend als iemand die kort en bondig sprak.

‘Na de laatste vraag kondig ik je officieel aan en dan hebben we gewoon een gesprek, oké, alsof we samen op een terrasje zitten.’

‘Wat voor vragen?’ vroeg ik. ‘Mag ik ze van tevoren weten?’

Laila schudde haar hoofd. ‘Dan ga je alleen maar lang nadenken. Gewoon spontaan reageren, oké? Komt helemaal goed.’ Ze gaf me een kneepje in m’n schouder.

Ik zei dat ik het begreep. Ik hoopte maar dat het goed kwam, maar ik had er een hard hoofd in.

Laila boog zich over de camera, controleerde de instellingen en testte het geluid. Toen ze tevreden was, pakte ze een toetsenbord. ‘Ben je er klaar voor?’

Ik knikte.

‘Oké, daar gaan we!’ Ze drukte op een knop op het toetsen-

bord en op het beeldscherm verscheen het geanimeerde intro van Laila Likes. Naast mij telde Laila af met haar vingers. Drie, twee, één. Ze balde haar vuist.

Ik begon te zweten. Mijn mond voelde droog. Waarom had ik niks van dat water gedronken? En hoeveel vragen kreeg ik ook alweer? Als ik maar niet begon te stotteren, net als Jayden. Het intro stopte en een eerder opgenomen Laila keek mij glimlachend en geruststellend vanaf het scherm aan. 'Ben je weleens van jezelf geschrokken?' vroeg de virtuele Laila.

'Ja ...' stamelde ik, 'eh ... ik ben weleens geschrokken van mijn eigen boosheid.' Ik was bang dat ze door ging vragen, maar dat kon in een filmpje natuurlijk helemaal niet. In plaats daarvan stelde ze de tweede vraag: 'Hoe zien je dagen eruit?'

Dat was makkelijk. 'Ik ga overdag naar school,' zei ik. 'Dat vind ik niet leuk, omdat ik daar gepest word.' Ik haalde even diep adem. 'Zodra ik thuis ben, is het weer leuk,' zei ik snel, 'want dan kan ik tenminste tekenen. Daar ben ik gelukkig. Ik teken superheldenstrips.'

Ook nu vroeg ze niet door.

'Naar welke geur kun je weleens terugverlangen?'

'Naar de heerlijke groentesoep van mijn oma.'

De Laila op het scherm keek nu recht in de cameralens en vroeg: 'Wat is je naam?'

'Marijn van Bokhoven.'

Marijn wordt gepest omdat hij liever strips tekent dan met andere kinderen speelt. Om te overleven verzint hij dat hij Katman is, een superheld die pesters aanpakt. Zijn online comic over Katman is zo populair, dat zelfs een bekende YouTuber erover begint te vloggen. Marijn gaat echter zo op in zijn tekeningen, dat hij de werkelijkheid uit het oog verliest en zelf gewelddadig wordt. Hij moet kiezen: is hij de held of de slechterik?

Sluit aan bij leesmethode

estafette

NUR 283

ISBN 978-90-487-3581-5

9 789048 735815

pesten

zwijsen.nl

Zwijsen, dé leesspecialist sinds 1846